

13 november 2022

(33ste zondag door het jaar)

Kiran Joy o.p.

Beste zusters en broeders,

Ik denk dat mijn taak vandaag een beetje duidelijk is. Nadat ik jullie heb laten luisteren naar de lezingen van vandaag, vol met catastrofes, moet ik ervoor zorgen dat mijn preek geen nieuwe catastrofe wordt voor jullie allemaal. Ik zal mijn best doen!

De advent is nabij en we zijn bijna aan het einde van het liturgisch jaar. En daarom dragen de lezingen van vandaag ook een toon van "einde der dingen."

Het is waar dat er een beetje angst en strijd verbonden is met elk "einde der dingen". Voor een student is het einde de examens en er is altijd angst als de examendata naderen. Voor ons allemaal die leven, is het einde onze dood, en dat is voor de meesten van ons beangstigend.

Er is deze angst omdat er altijd een soort "onzekerheid" verbonden is met het einde der dingen. We weten niet wat we kunnen verwachten en we weten niet wat daarna komt. Dus het lijkt erop dat leegte, angst en onzekerheid alles is wat het einde der dingen betekent.

Ook het evangelie van vandaag lijkt zulke pessimistische neigingen aan te wakkeren. Het zegt: "aan alles komt een einde. Geen steen zal op de andere blijven." En we kunnen ons afvragen, wil dit evangelie ons angst aanjagen? Hebben wij al geen zorgen en problemen genoeg? Maar we weten dat het evangelie niet is geschreven om ons angst aan te jagen. Elke evangelische boodschap sluit een oproep in tot vertrouwen. En ook het evangelie van

vandaag. Het evangelie eindigt met te zeggen: “Geen haar van uw hoofd zal verloren gaan.”

In het evangelie is er pessimisme, maar ook hoop. Er is angst en onzekerheid maar ook verzekering. Wat het evangelie ons leert is een Christelijk realisme als tegengif voor elk pessimisme. Een realisme dat een duidelijk onderscheid maakt tussen wat ons doet schrik hebben en dat wat ons hoop geeft. Als wij spreken over dingen die ons onzeker maken zoals dood, oorlog, droogte en aardebeving willen wij de duivel niet aan wand tekenen. Wij mogen dit alles niet als een bedreiging zien, wij weten wat God ons beloofd heeft: “Geen haar van ons hoofd zal verloren gaan.”

Dat christelijke realisme is geen goedkoop optimisme, alsof men alles ziet door een roze bril. Wij praten niet alles goed en wij vegen het onaangename niet onder het tapijt. Ons realisme is gevuld met hoop. Het ziet de wereld zoals die is, het weet ook wel dat de wereld niet eeuwig is, maar gelooft dat het einde van de wereld zal samenvallen met de verlossing.

En dus wordt ons vandaag gevraagd om ons nu al in te zetten voor deze verlossing. Wat van ons gevraagd wordt is standvastigheid, die ons brengt tot getuigenis. Wij willen ons inzetten voor de vrede, de gerechtigheid en heelheid van de schepping. Die standvastigheid kan lastig zijn. Maar wij weten dat juist zo en zo alleen de werkelijke verlossing komen zal. Wij geloven dat God die de wereld geschapen heeft, de wereld ook nu draagt en dat Hij de wereld door ons tot voltooiing zal brengen. Dat is onze hoop en deze hoop is onze verlossing. Amen.